

učiteljev. Na Štajerskem se je zvišala sicer učiteljem plača, a v kljub temu še pomanjkuje učiteljskih moči. Mnogo jih odganja tudi, ker jih višji vedno nadlegujejo z nepotrebnimi ukazi, navodi in nadzorništvu!

Avstrijski prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand se bo dne 6. febr. odpeljal na Rusko, da se zahvali ruskemu carju za imenovanje generalom ruske konjice, s katerim ga je pred kratkim počastil. Vse pa misli, da se to potovanje ne bo izvršilo samo v zahvalo, ampak ker se ima avstrijski prestolonaslednik z ruskim carjem pogovoriti jako važnih stvari tudi o politiki. — Zveza med Nemčijo in Avstrijo, za katero avstrijski Slovani itak niso nikdar posebno goreli, se je zadnji čas zaradi neumnosti nemškega kancelarja Bülowa precej ohladila. Ne bilo bi torej nič čudnega, ako bi se naš prestolonaslednik ogledal v Rusiji po novem zavezniku. Nadalje bo treba tudi enkrat že Bosno in Hercegovino spraviti popolnoma pod peroti avstrijskega orla, dozdej še sta namreč ti dve deželi od Avstrijcev samo zasedeni. Tudi o tej reči je treba z ruskim carjem prej spregovoriti besedo, kajti Rus ima na jugu veliko moč. Z velikimi upi bodo spremljali avstrijski narodi potovanje svojega prestolonaslednika v Rusijo.

Pruska surovost. V pruskem dežel. zboru je v razpravi o Poljaki izjavil grof Bülow mej drugim tudi sledeče: »V zasebnem življenju sme vsak Poljak govoriti, kakor mu je zrasel kljun.« Le prehitro se je pa pokazalo, da se Poljaki niti v zasebnem življenju ne smejo posluževati poljščine. List »Germania« objavlja namreč uradni odlok, s katerim je bil poljski učitelj Jerkevicz samo radi tega odpuščen iz službe, ker je v zasebnem življenju občeval z ljudmi v poljskem jeziku. Govoril je poljski celo (!) s takimi osebami, ki so sicer vešče nemščine. Mož je bil torej za vselej odpuščen iz službe samo radi tega, ker je govoril tako, kakor mu je zrasel — kljun. In tako postopanje je odobrila Bülowa vlada!

Vojska v Južni Afriki. Londonske »Daily News« priobčujajo neko brzojavko iz Haaga, v kateri se pojasnjuje za Angleže nič kaj ugodni najnovejši položaj v Južni Afriki. Burska moč se posebno v kapski koloniji množi z vsakim dnem, vstaja se vedno bolj razširja. V to je pomogla posebno krutost Angležev, ko so usmrtili vodje Lotterja in Scheepersa. Prebivalci kapske kolonije, ki so bili doslej, kakor so rekli Angleži, popolno lojalni, se v velikem številu pridružujejo Burrom, katerih položaj je sedaj mnogo ugodnejši,

kot v katerikoli dobi sedanje vojske. V času od septembra do novembra so doživeli Angleži dvanajst porazov, katerih pa lord Kitchener v svojih brzojavkah niti ne omenja. Burski vodje so iznova navdušeni za svojo stvar in pripravljajo neki že načrte za upravo neodvisne Južne Afrike. Za mir med Angleži in Buri se ogreva med drugimi tudi Kitchener sam, vsaj tako javljajo iz Bruslja. Pravijo namreč, da je že v oktobru l. l. povabil k sebi generala Botho ter ga nagovarjal, naj sklene premirje. Ker pa med pogoji, ki jih je navajal Kitchener, ni bilo popolne neodvisnosti Transvala, je Botha kajpada ponudbo odbil. Kitchener se je zbok tega tako ujezil, da je dal požgati veliko število burskih farem. — Kitchener hrepeni po miru brzkone radi tega, ker ve, da bi se na ta način najlažje izognil vsem neprilikam, ki mu jih lahko še povzročijo burski voditelji. To je pa tem lažje mogoče, ker se je znatno poslabšal položaj v kapski koloniji in ker proti Angležem nevarnost tudi v osrednji Aziji.

Dopisi.

Od Sv. Urbana nad Ptujem. (Mladini v pouk.) Sprejmite, gospod urednik, zopet po dolgem času, tudi od nas par vrstic v svoj cenjeni list. Med tem ko se povsod narod probuja, je začel tudi tukaj, akoravno še nimamo nobenega društva, veti posebno med mladeniči drugi duh. Začeli so se mnogi zavedati, da jih je rodila slovenska mati, da so sinovi mogočnega slovanskega rodu. Kakor povsod si tudi tukaj »ptujski nemčurški list« veliko prizadeva, da bi odvrnil ljudstvo od vsega, kar je krščansko-slovenskega duha. Vendar hvala Bogu, veliko se jih je že prepričalo kak »zviti lisjak« je »Štajerc«.

Dragi slovenski mladeniči in dekleta, ki še niste spoznali tega »lisjaka«, ali še hočete znabiti dalje ostati pod »Štajerčev« zastavo, katere geslo je: »zatreti med priprostim ljudstvom vse, kar je krščansko-slovenskega duha?« Ali si boste znabiti pustiti izdreti one svete svetinje, katere vam je mati že v nežni mladosti vcepila v vaše srce, namreč da smo udi katoliške cerkve in sinovi slovenskega rodu? Poglejmo v zgodovino! Res, mali narod smo, a vendar lahko naštejemo celo vrsto slavnih mož, ki se niso med svetom sramovali spoznati, da so slovenske matere sinovi. Ali naj tedaj mi zavoljo teh par nemčurjev zatajimo svojo vero, svoj rod? Nikakor ne! Spoznajmo pač vsi, in v vseh naj se zbudi ponos, da nas je slovenska mati rodila, in v krščanskej veri izgojila, in ako vsi to spo-

znamo, se ne bomo dali več zapeljovati z listom, katerega podpirajo naši najhujši narodni sovražniki, kateri nas le tedaj spoznajo in le tedaj se njim ljubi v našem jeziku govoriti, kadar njim denar prinesemo. Prebirajmo torej le dobre v krščanskem duhu pisane časopise in knjige. Naročimo si z veseljem vsi, posebno mladina, »Naš Dom«, kateri je itak najbolj za mladost pisan, in nam prinaša toliko podučljivega in kratkočasnega berila. Dvignimo se toraj, dragi rojaki, in delujmo za blagor domovine in milega nam naroda slovenskega, da bo tudi pri nas se kmalu ustanovilo čez vse potrebno bralno društvo, kjer bomo skupno delovali pod slovensko trobojnico z napisom: Vse za vero, dom, cesarja. Ne kličimo pač samo na tihem, »domovina, domovina«. Prazno tugovanje in govorjenje narodu nič ne pomagata, ampak le možko srce in dejanje. Vsak mora trdno voljo imeti, z onim narodnjakom, ki je rekel: če se svet pogrezne, vendar še v razvalinah ostane mož neustrašen, dosleden s svojim prvim namenom in načelom. Toraj na delo! Bog z nami in sreča junaska!

Več urbanskih fantov.

Iz sevniške okolice. (Nenavadne prikazni.) Dne 23. pros. t. l. videl je neki posestnik v Zajči gori strupenega modrasa, ki se je na toplem solncu ogreval. Ravno tiste dni našel je nekdo drugi v hosti divje gobe rasti. Toplo, zares toplo vreme smo imeli, zatorej je pa priplavala ta »giftna krota«, pa ne vem, če po Savi ali po Sevnici, v Šmarje k tovarniškim delavcem. Pri enem teh sem jo zapazil, ko je glavo iz žepa kazala. Bojim se, gospod urednik, da se jih še več skriva za tistimi drvami, koje ima g. tovarnar zložene za napravo kopit. No! pa saj ne bo nič novega, ker tam se že večinom šopiri »Rudeči prapor«, pa naj še imajo »giftno kroto«, da se bodo popolnoma ločili od okoličanov. V okolici, kolikor mi je znano, ne najdemo tega nebidigatreba, samo v Sevnici se tu in tam zagleda pri Kruleju, pa menda le posiloma? Pri bralnem društvu je pa vendar le nimajo te ptujske tice brez perja. Da bi le tjakaj ne prikobacala. Dobili smo dne 25. pros. nekoliko snega, mogoče, da se bo skrila pod snegom, ali pa da bo štrbunknila v Sevnico, in da jo potem skupno s Savo ponesejo doli v Brežice, kjer pravijo, da ima že več sorodnic. Bog daj!

Posavski.

Sv. Ana na Krembergu. (Odgovor) dopisniku »Štajerca« št. 2. t. l. Ptič se spozna po perju, dopisun »Štajerčev« pod »Sv. Ana na Krihenbergu« pa se je izdal po svoji pisavi.

naj se grem sestram sam ponujat. Slednjič sem to tudi storil. Sanjalo se mi je namreč, da je v mojo sobo stopila redovnica z grdo umazanim otrokom na rokah. Gabilo se mi je do otroka in torej hočem sestro odsloviti. Ta pa prime križ svojega rožnega venca in se ž njim na čelu pokriža. Takoj se pokaže na njenem čelu krvav znoj, ki curklja na otroka v njenem naročju. V tistem hipu pa postane otrok lep in zal, da sem z obema rokama segal po njem. Zdaj pa mi mine redovnica z otrokom vred izpred oči. Sanje sem si tako-le tolmačil: redovnice zastavljajo kri in življenje s krščansko vzgojo otrok; vdeležim se torej njihovih zaslug, če se jim grem ponujat za maševanje. — Sestre me veselo sprejmejo. Prednica pravi: Dobro smo molile k sv. Antonu Padovanskemu; poslal nam je mašnika, za katerega smo Boga nujno prosile.

Bile so velike počitnice l. 1886. V soboto pred nedeljo po Veliki gospojnici sem se vrnil od svojega ljubega očeta — Bog jim daj nebesa! — nazaj v Maribor. Znano mi je bilo, da usmiljene sestre v bolnišnici zlasti o počitnicah prav težko dobijo duhovnika, ki bi jim v nedeljo služil sv. mašo. Blage dušice torej večkrat celo po nedeljah pogrešajo sv. mašo. Dober angel mi je tisto večer vedno šepetal na uho: pojdi v bolnišnico

pozvedovat, imajo li milosrdnice že mašnika za jutri ali ne. Pot v bolnišnico se mi pa vnoža. Rajši torej vzamem vizitnico, napišem na njo par besed in jo po postreščeku odpošljem sestri prednici. Pogodil sem jo, a sestram ugodil. Drugo jutro, ko sedim pri zajutruku, me pride sestra predstojnica pozdravljat; precej sem bral iz njenega lica, da mi ima nekaj veselega povedati. »Včeraj smo — je rekla — po vsem mestu iskale duhovnika, toda brez uspeha. Grem torej žalostna in nevoljna v kapelico in ondi tako-le pomolim: Ljubi Jezus, premili ženin naš, nimaš torej nobenega duhovnika za svoje neveste? V tem trenutku pristopi sestra P. k meni in mi izroči vašo vizitnico.«

13. Nekaj za dekleta.

Ponekod pravijo Slovenci dekletu »puža«. Deklica pač bodi podobna polžu v tem, da rada ostane doma v svoji hišici; naj ga pa ne mara posnemati v tem, da bi vse, kar premore, obesila na svoj hrbet.

14. Božja ljubezen.

«Njegova levica mi je pod glavo, in njegova desnica me objema.» (Vis. pesem 2, 6.) Zdaj mi je ta beseda sv. Duha prav jasna. Mati porine svojo levico pod glavo otroka, ležečega v zibeli, potem ga z desnico objame, ga vzame v svoje naročje in pritiska na

svoje srce. Ljubi Bog tukaj primerja svojo ljubezen do človeka vroči ljubezni matere do njenega otroka. Toda božja ljubezen do nas je še neizrekljivo močnejša in blažja. Porok temu je preroška beseda: »Ali more žena pozabiti svoje dete, da bi se ne usmilila otroka svojega telesa? In ako bi ga ona pozabila, vendar jaz ne pozabim tebe (Iz. 49, 15).«

15. V slovo.

(Odlomek iz oporoke.)

Slednjič prosim vse svoje predstojnike, duhovnike, prijatelje in vse, s katerimi sem kedaj prišel v dotiko, zavoljo ljubezni Jezusove odpuščenja, ako sem jih žalil, kakor tudi jaz vsem iz srca odpuščam. Prosim tudi nujno, da se me spominjate v svojih molitvah, in vi, duhovni moji bratje, in zlasti še tisti, ki ste bili moji učenci, da se me spominjate pred oltarjem.

Jezus, Marija in sv. Jožef in sv. Janez krstitelj, pridite mi zadnjo uro na pomoč! Sv. angel moj, takrat mi na strani stoj!

Smešničar.

»Prijatelj, kaj meniš, kateri greh je največji v dvajsetem stoletju?« — »Ne vem.« — »Ta, če verjameš »Štajerca«, da ga bere dvestotisoč ljudi.«

Poznamo te, pisan ptič, ki se skrivaš za krojačem in zidarjem — vendar pa si še premalo prekanjen!

Koj sprva pribijemo, da nista pisala onega članka nobeden podpisanih, niti »krojač«, niti »zidar«, ker tega nista zmožna, akoravno prebirata slovenski nemškutarski list »Štajerc«. Pustimo za trenotek ta dva agitatorja »Štajerčeva« spred očíj, da posvetimo, kot še nikdar, pravemu povzročitelju imenovanega članka, kakor si zasluži.

Tvoj lastni članek, kojega, da milo sodimo, če ga nisi sam pisal, si vsaj v tej obliki povzročil, — te naj pobije od misli do misli.

Torej tudi ti pozdravljaš »Štajerca« na Anovskih tleh? In pri tem početju te ne polije rudečica sramote? — Če bi delali vsi tvojega stanu tako — o, tedaj joj slovenskemu dobremu ljudstvu! In »Slov. Gospodar« in »Naš Dom« ti nista nič mar, ki zagovarjata tudi tvoj stan napram »Štajerčevim« napadom? Resnice ne govoriš, ako praviš, da dobivajo ljudje tukaj »Slov. Gospodarja« in »Naš Dom« le zastoj. Gotovo je, da naroča slov. kat. politično društvo Št. Lenarčkega okraja le sedem izvodov imenovanih dveh časnikov za naš kraj, dočim prihaja k sv. Ani vendar-le, prosim slavno uredništvo »Slov. Gospodarja« in »Našega Doma«, koliko komadov teh dveh časnikov? In čeprav bi bili taki dobrotniki, kakor za nekatere vemo drugod, ki bi plačevali ljudstvu »Slov. Gospodarja«, ali te to v oči bode? Živijo taki prijatelji ljudstva — pa ti nisi med temi, ako tako pišeš o »Slov. Gospodarju« in »Našem Domu« v nam sovržen list.

In no, da se še nadalje ukvarjamo s tvojim izrodokom, kojemu si dal »Štajerca« za plenice in omislil »krojača« in »zidarja« za botra, vedi, da nekateri naših zasleplencev dobivajo te plenice — »Štajerca« — v koje si položil ti svoje duševno posili-dete, le vsiljene, in »Štajerc«, ta nepridiprav, se bo obrisal, ako ne sprejme od nekaterih dolžne mu letnine! Vsaj številka 3. t. l. »Štajerčeva« je kazala več modrih križcev v znamenje, da še dotični ni plačal lista, in tudi položnice so bile temu listu dodane za one, kateri se naročnine niso poravnali, četudi se marsikateri ni naročil na »Štajerca«, ampak »Štajerc« na njih. Torej g. dopisnik —? Če tedaj marsikateri, ki ni naročil tega zloglasneža pa bi ga moral vendar-le plačati, pokaže »Štajercu« duri, še me bo straha, da bo naš pismonoša moral močno »švicati«, ko bode dostavljal poštno pošiljatve. Dopisnik poznani! Če praviš, da občinski predstojniki nimajo miru — da dostavim — radi svojega nemškovanja v uradih svojih slovenskih občin, se to pač pravi, da ti odobruješ njih postopanje in ljubkuješ z njihovim nemškim — in sicer s kozli posejanim — uradnim jezikom. Živijo tak narodnjak tvoje vrste — ali kaj se! Slovenija mila, zakrij si lice in obraz in jokaj bridko nad izgubljenim sinom!

Kaj pa ti je storil tisti, kojega napadaš v »Štajercu«? Očividno si hotel vdariti po onem, kateri je v »Slov. Gospodarju« poročal, da agitujeta za »Štajerca« neki krojaški in zidarski mojster tukaj. Ali se je ta poročevalec s tem doteknil le v pičici tudi kako tvoje osebe? Nadalje: Domača duhovnika se trudita omejiti razširjanje protivernih spisov in listov, ti pa se še ogrevaš za »Štajerca« in ga s svojim neumnim pisarjenjem posredno in neposredno priporočaš?! Kaj stikaš, kaj rovlješ in ruješ proti domači duhovščini? In brate, še nekaj: Ker se bere iz tvojega članka v »Štajercu«, da si se nekaj latinsčine učil, smem ti prisojati, da še je toliko veš, da me razumeš, ako ti konečno kličem: »Si tacuisses, philosophus mansisses«, ali da ti tiho na uho povem:

„Če bi tiho bil,
Bi te ne b' pobil!“

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Na graškem vseučilišču je bil danes promoviran doktorjem prava gosp. Vladimir Sernec, sin znanega slovenskega odvetnika v Mariboru. Imenovani je prvi doktor iz slovenskih paralelk v Mariboru.

V Marenbergu se naseli kot odvetnik g. dr. Franjo Pikel, sedaj v Kozjem.

Umrli so: Pri Sv. Lenartu v Slov. gor. župan g. Mravlag, star 52 let. — V Ptujju nekdanji župan Ernst Ekl.

Mariborski Slovenci v Št. Ilj! V nedeljo dne 2. svečana je v Št. Ilju narodna veselica. Kakor se nam poroča, se je udeležijo tudi Slovenci iz krajev graške škofije. Zato pa: Mariborski Slovenci, v nedeljo v Št. Ilj!

V Št. Jungerti pri Celju so našli v gozdu posestnika Erjavca, kjer so grabili steljo, osem pravih, lepih gob. Seveda je bilo to pred snegom.

Iz Gočove nas prosi mladenič Kramberger, katerega tako grdo in srdito napada zadnji čas ptujski »Štajerc«, naj potrdimo, da ni on pisal v naš list poročila o slavnosti benediških fantov, kar mu seveda radi potrdimo.

Sv. Vid pri Ptujju. Pristaši Šošteričevi se trudijo, da bi se zadnje občinske volitve zopet ovrgle. Pozor torej, zavedni slovenski občani!

Ptujjska gora. Nemškutarska stranka že z vsem trudom dela, da bi zmagala pri občinskih volitvah, ki bodo dne 10. februar. Slovenci, na noge! Pokažite, da ste na slovenski zemlji vi gospodje, ne pa nemškutarji!

V Nimnu pri Slatini bodo kmalu občinske volitve. Zanimanje v občini je živo.

V Št. Lovrencu na Drav. polju bo, kakor se nam poroča, prihodnji teden prav veselo, kajti vsaka peterih občin v župniji bo imela svojo gostijo.

Pomiloščenje. Pri zadnjih porotnih obravnavah na smrt obsojene osebe so bile pomiloščene: Jakob Gerlič je dobil sedaj 20 letno ječo, istotako Jernej Letnik, Franc Lovrec 15 letno, istotako Marija Vertič, Marija Kerček pa 12 letno. Zaradi na smrt obsojenega Ant. Mikleniča v Vuzenici bo še na Dunaju prizivna razprava.

Železnarna v Rušah je prišla v roke Slovenca gosp. Al. Pogačnika iz Cerknice na Kranjskem.

Vlak skočil s tira dne 29. t. mes. v Mariboru ob 8. uri zjutraj proti Hočam. Nesreča se ni nobena zgodila.

Pri Sv. Juriju ob Ščavnici se bodo nastavili poštni nabiralniki pri Sv. Duhu, v Kutoncih, Kralovcih, Grabonošu in Rožičkem vrhu. Občinam Sv. Duh, Terbegovci, Grabšinci, Kokolanjšak, Gaberci, Renkovci, Kutonci, Galušak, Sovjak, Kočki vrh, Kralovci, Grabonoš, Grabonoški vrh, Okoslavci, Dragotinci, Rožički vrh, Stanetinci se bode po 3krat na teden dostavljala pošta.

Pri Sv. Marku pri Ptujju se je med mladino začelo novo narodno življenje. Dne 9. febr. bo mladina priredila veselico v bralnem društvu. Mnogo vspeha!

Poročil se je minuli ponedeljek v župnijski cerkvi Št. Janž na Peči Anton Slomšek, gospodar na slavnem Slomu v ponkovski župniji, najbližji sorodnik rajnega škofa Slomškega z gospodič. Nežo Delakorda, hčerjo znanega narodnjaka iz Št. Janža. Bog blagoslovi mladi zakon!

Kdo je boljši? »Štajerc« si že ne ve drugače pomagati proti nam, kakor da kaže svoje škodoželjno veselje nad obsodbami, ki so zadele nekatere sodelavce naših listov. Dovoljujemo si tu staviti »Štajercu« uganko: Nedavno se je bralo o velikem goljufu Kečkemetiju, ki je ukradel veliko tisočakov, pa roka človeške pravice ga ni dosegla. Pred kratkim je pa na Spodnjem Štajerskem nek sicer pošten in skrben kmet vstrelil zajca,

ker mu je škodo delal. Zavoljo tega je bil obsojen na tri mesece zopora. Povej nam, »Štajerc«, kdo ti je poštenjši in ljubši, neobsojeni Kečkemeti ali pa obsojeni kmet?

Živela zaspanost! Bralno gospodarsko društvo pri Št. Janžu na Dravskem polju se je prostovoljno razpustilo.

Sv. Jernej pri Konjicah. Pri nas dobimo s 1. februarjem t. l. poštno nabiralnico za kraje: Sv. Jernej, Kolačno, Petelinek, Ličnica, Brezje, Vrh in Zgor. Laže. Poštni pot bode šel vsak dan enkrat od nas k Sv. Duhu v Loče.

Pri Sv. Jakobu v Slov. gor. se je poročil gospod Leopold Viher, učitelj pri Sv. Ilju v Slov. gor. z gospico Mimiko Zinauer. Bilo srečno!

Slovenci, posnemajmo! Südmarkine užigalice so prinesle temu, Slovincem tako pogubnemu društvu l. 1900 dobička 5116 K, l. 1901 pa celo 7722 K. Mi Slovenci imamo užigalice sv. Cirila in Metoda, kojih čisti dobiček se uporabi za podpiranje šol na narodno-nevarnih krajih. Kupujmo te užigalice!

V Novicerkvi je bil danes teden pokopan Jožef Škoflek-Dvorski. Njegova rodovina je imela skozi 300 let eno tukajšnih najlepših posestev. V prejšnjih časih so bili prosti tlake in podložni naravnost deželnemu poglavarju, za to so jim rekli ljudje: »Dvorski«. Leta 1683, to je takrat, ko so bili Turki na Dunaju, je bil eden iz te rodovine za botra pri Novicerkvi. Z njim je prešlo posestvo v druge roke. N. v m. p.

Na Veliki Ravni pri Novicerkvi so oni teden cvele trobentice, vijolice, leskovje je poganjalo »mačice« in nekatera drevesa so imela že čudovito velike brste. Malo prezgodaj je bilo za januar.

Iz Zavrča. Res prav malokdaj dobite g. urednik kak dopis iz naše fare. Že skoraj leto dni ga ni bilo nobenega glasa iz Zavrča. In med tem časom se je tudi pri nas veliko predručilo. Zalostno je gledati, kako se širi po naši fari neka grda pošast, ki se po domače imenuje gitna krota. Ta ničvrednež je že skoraj vso faro oblazil, in tudi med nekaterimi imenitnimi možmi je našel varno zavetje. »Štajerca« pripelje naša pošta kar cele kupe, a »Slov. Gospodarja« in »Naš Dom« pa le par iztisov. In če bo tako pridno napredoval, kakor do sedaj, bode počasi s svojim strupom celo završko faro zastrupil. Celo naša cerkvena ključarja ga marljivo prebirata. Tudi smo imeli dne 19. januarja občinske volitve za občino Turski vrh. Občinskim predstojnikom je zopet izvoljen Blaž Bratuša. Odbornikom pa sledeči možje: J. Pungračič, F. Krajnc, J. Ivančič, Št. Levanič, Fr. Jurgec, J. Pungračič, Št. Vesenjāk, Fr. Pungračič, Peter Kokot, Št. Pungračič in J. Težak. Tudi v občini Zavrč so bile volitve. Za občinskega predstojnika je izvoljen gostilničar gosp. Tomaž Murkovič. Občinski predstojniki, delajte na to, da dobimo Zavrčani dvojezični poštni pečat. Dosedaj se vedno imamo samonemškega, kakor da bi bili kje na Pruskem. Saj smo tudi mi Slovenci, zakaj tedaj ne bi zahtevali slovenskega poštnega pečata. To si sedaj občinski predstojniki dobro zapomnite. Toliko za sedaj, ako pa mi g. urednik dovolite, bom se zopet kaj oglašil v vašem cenjenem listu.

Iz Savinjske doline. Prihodnji teden se bosta poročila gosp. Ant. Turnšek, sin gosp. Ant. Turnškega, posestnika in trgovca v Mariji Nazaret z gospico Anico Goričar, hčerjo g. Ant. Goričarja, poštarja in posestnika v Mozirju.

Na Bizeljskem smo imeli v nedeljo 26. t. m. volitev župana, pri kateri je bil izvoljen častivredni g. Jože Pečnik. Bil je že tudi pred nekimi leti župan bizeljske občine.

Umrli je dne 20. t. m. na Privojeh na Kranjskem Juri Wagaja star 97 let, oče g. župnika v Svičini. N. v m. p.

Makole. Pri nas so občinske volitve srečno dokončane. Vseh šestero občin naše župnije je ostalo popolnoma zvestih naši